

Vzhledem k tomu, že termín závodu kolidoval s oblíbeným Saxbem, vydali jsme se z oddílu na Vysočinu jen tři, Alena, Karel a Lenka, která potřebovala sbírat body žebříčku A.

Protože zprávy „zelené vlny“ byly příznivé, vyrazili jsme k Novému Městu na Moravě po dálnici D1. Až na adrenalinové předjíždění kamionů po zúžené dálnici ubíhala cesta dobře a kolem jedenácté jsme dorazili na louku u malé vesničky Odranec. Shromaždiště bylo obklopené ze tří stran lesem. Většina oddílů postavila stany, my jsme se „vtiskli“ na okraj smrkového hustníku, který se nakonec ukázal jako nafukovací, neboť do něj s přibývajícím teplotou proudily davy orientáků. Občerstvení obstaral pořádající oddíl a místní myslivci s gulášem.

V sobotu se běhalo na mapě Kopeček 822, což se ukázalo jako hezký členitý terén s čistým lesem, hustníky, cestami, vodotečemi...prostě od všeho něco. Sice s jedním kopcem, ale žádná zběsilá údolí a běhání v neschůdném terénu. Kromě toho byl ve vysočinském lese docela chládek a každopádně si člověk namočil a zchladil nohy hned po prvních metrech. Tratě hezky byly postavené, prostor byl natolik velký, že jsem nepotkávala moc běžců (nebo možná volili jiné postupy). Nejlépe z nás ve své kategorii doběhl Karel.

Po závodech jsme jeli do místa našeho ubytování, což tentokrát nebyla tělocvična, ale chatka v rekreační osadě u vesnice Tři studny. Večer jsme si procházkou prohlédli okolí rybníků Sykovec a Medlov, hospoda v osadě měla venkovní terasu...jen nám chyběli další společníci. Karla však místní hospody příliš nenadchly, všude točí Svijany.

Nedělní závod se běžel na mapě Křišťálová studánka, v části předchozího prostoru. Po odstartování jsem zjistila, že se jedná o rovný les se spoustou vodotečí, rýh, klacků a hustníků. Les je sice na mapě bílý, ve skutečnosti však působí hodně nepřehledně. Zatímco Lence terén a obtížná mapa vyhovovaly, já jsem během závodu třikrát záměrně vyběhla na velkou cestu, abych se zorientovala, dvakrát jsem doběhla dříve na následující kontrolu (4 před 3 a 9 před 8 – a to jsem pak zpět znovu nemohla najít) a dvakrát jsem se ztratila. Ve výsledku jsem v lese strávila o 10 minut více než na trati klasické. Cesta na stovku byla do kopce, pak ještě následoval dlouhý doběh. Bylo tak potřeba povzbuzování, např.: „Pojď, rozbrusli to!“ Samotná sběrka se téměř ocitla uvnitř stanu Žabovřesk Brno, kteří na ní málem sušili prádlo. Když jsem se dopotácěla do cíle, byli moji spolujezdci již převlečení, občerstvení a v nejlepší náladě.

Poslední jsem neskončila jen díky účasti izraelské závodnice v mé kategorii.

Domů jsme se raději vraceli přes Kolín a díky klimatizaci cestu zvládli bez úhony.

Závody hodnotím jako moc pěkné, dobře vybraný terén, orientačně hezky postavené (pro někoho s hlubokými zážitky). Škoda, že je pro nás Vysočina daleko, běhání mezi potoky a melioračními rýhami se u nás moc trénovat nedá a má něco do sebe. O hlubokých místních lesích nemluvě. A také škoda kolidace s termínem Saxba, velké závody jsou ve větším počtu oddílového zastoupení veselejší.